

Em Sẽ Đến Cùng Con Mưa

Contents

Em Sẽ Đến Cùng Con Mưa	1
1. Chương 01 - 02	1
2. Chương 03 - 04	8
3. Chương 05 - 06	14
4. Chương 07 - 08	21
5. Chương 09 - Kết	28

Em Sẽ Đến Cùng Con Mưa

Giới thiệu

” Một câu truyện tình tình tế và ngọt ngào đến nỗi ngay cả cái chết rình rập cũng đem lại những an

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-se-den-cung-con-mua>

1. Chương 01 - 02

Chương 01

Khi Mio qua đời, tôi đã nghĩ thế này.

Ai đó, người đã tạo ra tình cầu của chúng ta, phải chăng lúc đó, đang tạo thêm một tình cầu khác ở đâu đó trong vũ trụ...

Tình cầu nơi người ta sẽ tới sau khi qua đời.

Tình cầu mang tên Lưu Trữ.

“Lưu Trữ?” Yuiji hỏi. Không phải, tình cầu Lưu Trữ.

“Lưu Trữ?”

Lưu Trữ.

“Lưu,” Yuji ngẫm nghĩ rồi nói tiếp, “Trứ?”

Thôi được rồi.

Nơi ấy giống như một thư viện khổng lồ, rất mực yên tĩnh, sạch sẽ và ngăn nắp.

Đại để là một nơi rộng mênh mông, với hành lang dài ngút mắt chạy xuyên các tòa nhà.

Tại đây, những người đã rời bỏ tình cầu của chúng ta đang tận hưởng một cuộc sống an bình.

Có thể nói tình cầu này ở trong chính trái tim chúng ta.

“Nghĩa là sao ạ?”

Yuji thắc mắc.

Là thế này, khi mẹ Mio qua đời, các cô các bác đã nói với Yuji thế nào nhỉ? Là mẹ vẫn ở trong trái tim của con đúng không?

“Vâng.”

Bởi vậy, tình cầu này là nơi những người sống ở trong tim của tất cả mọi người trên thế giới cư ngụ cùng nhau.

Chừng nào vẫn có ai đó nghĩ đến, họ còn được sống ở tình cầu đó.

“Nếu ai đó quên họ thì sao ạ?”

Ừ, thì họ sẽ buộc phải rời tình cầu.

Lần này mới là “chia tay” thực sự.

Vào buổi tối cuối cùng, tất cả bạn bè sẽ tụ tập lại để tổ chức tiệc chia tay.

“Có ăn bánh ga tô không?”

Có, có bánh ga tô. “Cả trứng cá hồi?”

Ừ, cả trứng cá hồi. (Trứng cá hồi là món khoái khẩu của Yuji.)

“Thế còn...”

Đủ mọi thứ. Con không phải lo.

“Thế, tình cầu ấy có Jim Button không?”

Sao cơ?

“Vì con biết Jim Button. Tức là Jim Button ở trong trái tim con phải không?”

Ừ, ừ, (tối qua, tôi đã đọc cho Yuji nghe truyện

Jim Button và bác lái tàu Luke

), bố nghĩ là có, có thể lắm.

“Thế còn đầu máy Emma? Emma cũng ở đấy chứ?”

Emma không ở đấy. Chỉ có con người mới ở đấy thôi.

“Hừm.” Yuji nói.

Có Jim Button, có cả Momo (1).

Có cô bé quàng khăn đỏ, đương nhiên cả Anne Frank (2) nữa, Hitler và Rudolf Hess (3) chắc cũng có ở đó.

Có cả Aristotle và Newton.

“Mọi người làm gì ở đó ạ?”

Làm gì à, họ cứ lặng lẽ sống thôi.

“Chỉ thế thôi?”

Chỉ thế thôi là sao, à, có lẽ họ còn suy nghĩ về điều gì đó chẳng?

“Suy nghĩ? Nghĩ gì thế ạ?”

Điều gì đó vô cùng phức tạp. Phải suy nghĩ rất lâu mới ra được câu trả lời. Vì thế, ngay cả khi đến tỉnh cầu Lưu Trữ, họ vẫn tiếp tục suy nghĩ.

“Cả mẹ cũng thế?”

Không, mẹ chỉ nghĩ về Yuji. “Thật hả?”

Thật.

Nên Yuji không được quên mẹ đâu đấy.

“Con không quên đâu.”

Nhưng con còn nhỏ quá, Mới ở được với mẹ có năm năm.

“Vâng.”

Vậy bố sẽ kể cho con trước kia mẹ là cô gái như thế nào.

Mẹ đã gặp và kết hôn với bố ra sao.

Mẹ đã vui mừng thế nào khi Yuji chào đời.

“Vâng.”

Bố mong con sẽ luôn nhớ những điều ấy.

Nhất định con phải nhớ đến mẹ đấy, để khi đến lượt bố tới tỉnh cầu ấy, bố vẫn có thể gặp được mẹ.

Con hiểu chứ?

“Gì ạ?”

Thôi được rồi.

—————Chú thích:

(1): Tên nhân vật chính trong truyện thiếu nhi cùng tên của nhà văn Michael Ende.

(2): Cô bé người Đức gốc Do Thái, tác giả cuốn nhật ký nổi tiếng

Nhật ký Anne Frank

.

(3): Cận vệ thân tín của Hitler dưới thời Đức Quốc xã.

“Con chuẩn bị đi học chưa?”

“Gì ạ?”

“Con chuẩn bị xong chưa? Đeo thẻ tên vào chưa?”

“Gì ạ?”

Sao thằng bé lại ngênh ngãng thế nhỉ? Hồi Mio còn sống, nó đâu có thế này. Có vấn đề về tâm lý chẳng?

“Đến giờ rồi. Đi thôi.”

Tôi cầm tay Yuji, lúc này vẫn còn ngái ngủ, kéo ra khỏi nhà. Tôi trao Yuji cho cậu bé phụ trách dẫn các em đi học (1) đang đợi dưới chân cầu thang, rồi đứng dõi theo thằng bé. Đi cạnh anh phụ trách lớp Sáu,

trông Yuji như trẻ mẫu giáo. So với tuổi lên sáu, thằng bé còn nhỏ quá. Đường như nó đã quên mất việc phải lớn lên.

Nhìn từ đằng sau, gáy của Yuji gầy và trắng như cổ hạc. Phần tóc lộ ra bên dưới chiếc mũ vàng có màu giống nước trà Darjeeling pha sữa.

Vài năm nữa, mái tóc trông như tóc của hoàng tử Anh quốc này thể nào cũng xoắn tít lại.

Tôi đã trải qua chặng đường này rồi. Nguyên nhân là bởi một số hoóc môn bị tiết ra quá nhiều vào tuổi dậy thì. Đến khi ấy, Yuji sẽ lớn bổng lên, hơn cả tôi bây giờ. Yuji sẽ gặp một cô gái giống mẹ, sẽ yêu, và nếu thuận lợi sẽ có được một bản sao mang nửa gien di truyền của mình. Từ thời xa xưa, con người đã luôn như vậy (phần lớn mọi sinh vật đều thế), chừng nào tinh cầu này còn quay, quy trình vẫn sẽ được lặp lại.

Tôi leo lên chiếc xe đạp cũ dựng dưới chân cầu thang, nhấn bàn đạp hướng về văn phòng luật nơi tôi làm việc. Văn phòng cách khu nhà tôi ở chưa tới năm phút đạp xe. Khoảng cách lý tưởng đối với một người không chịu nổi các phương tiện giao thông như tôi.

Tôi làm ở đây đã được tám năm.

Khoảng thời gian đó không hề ngắn. Lấy vợ, có con, và vợ rời đến một tỉnh cầu khác.

Khoảng thời gian đủ dài cho gần ấy chuyện xảy ra. Vậy đấy, giờ ở tuổi hai chín, tôi đã là ông bố độc thân với một cậu con trai sáu tuổi.

Giám đốc văn phòng rất tốt với tôi.

Tám năm trước ông đã là một ông già, giờ đây ông vẫn là một ông già và sẽ còn tiếp tục là một ông già cho đến lúc nhắm mắt. Tôi không hình dung nổi ông giám đốc không phải là một ông già. Chẳng rõ ông đã bao nhiêu tuổi. Chỉ biết là ông đã qua tuổi tám mươi.

Bộ dạng ông rất giống loài chó St. Bernard có thùng rượu treo ở cổ (2). Có điều, thứ treo ở cổ ông là cái cằm hai ngấn. Ông cũng giống loài chó này ở tính cách điềm đạm, hòa nhã, mắt lúc nào cũng lim dim.

Giả sử có một con St. Bernard già nua ngồi thế chỗ ông ở góc phòng, chưa chắc tôi đã phát hiện ra.

Khi Mio mất, tôi vốn yếu đuối lại càng thêm yếu đuối, ngay cả chút sức lực để thở cũng ngày một cạn kiệt.

Suốt một thời gian dài, tôi bỏ bê công việc, gây biết bao phiền toái cho văn phòng. Tuy vậy, ông giám đốc không tìm người khác thay thế mà chờ cho tới lúc tôi đủ sức gượng dậy. Sau đó, ông còn cho phép tôi chỉ làm đến bốn giờ chiều. Tôi đề đạt nguyện vọng rằng không muốn Yuji ở nhà một mình sau giờ tan học và ông đã đáp ứng. Làm vậy, tuy lương ít đi, nhưng bù lại tôi có được khoảng thời gian không thể đổi thành tiền.

Nghe nói ở thị trấn khác có nhận giữ trẻ sau giờ học, nhưng nơi tôi ở không tồn tại mô hình hữu ích này.

Bởi vậy, tôi rất biết ơn ông giám đốc.

Đến văn phòng, tôi cất tiếng chào Nagase, người có mặt sớm hơn tôi.

“Chào cô.”

Cô chào đáp lại.

“Chào anh.”

Nagase làm ở đây trước tôi. Theo lời cô, học xong cấp III là cô vào văn phòng này luôn, vậy nên tính ra cô cũng phải hai sáu tuổi rồi.

Cô là một người khiêm tốn, nghiêm túc, gương mặt cô già dặn, rất hợp với tính cách lạnh lẽ của cô.

Chương 02

Đôi khi tôi thấy lo cho cô, không biết liệu có chỗ nào dành cho cô giữa những phụ nữ thời nay chẳng ngại ngần thể hiện bản thân.

Nhờ đâu một ngày nào đó, trong lúc chen lấn xô đẩy, cô bị sẩy chân, ngã khỏi rìa Trái Đất thì sao? Tôi đã nghĩ đến tình huống ấy.

Ông giám đốc vẫn chưa tới văn phòng.

Gần đây, ông giám đốc bỗng nhiên đi làm muộn hơn hẳn. Dù tôi chẳng thấy điều đó có mối liên hệ nào với tốc độ đi bộ đã giảm sút của ông.

Bởi vậy, bây giờ và một lát nữa, văn phòng sẽ chỉ có hai người. Đó là toàn bộ số nhân viên ở đây. Xét theo khối lượng công việc thì đây là con số hợp lý.

Tôi ngồi vào bàn làm việc, lướt qua đồng giấy nhớ dán trên bảng ghi chú. Những dòng chữ rất khó đọc, nào là “đến ngân hàng lúc hai giờ”, “đến chỗ khách hàng lấy hồ sơ”, “đến Sở Tư pháp”. Những lời nhắc mà tôi của ngày hôm qua gửi đến tôi của ngày hôm nay.

Trí nhớ của tôi rất tệ. Thành thử tôi phải thường xuyên ghi lại những việc cần làm.

Trí nhớ kém chỉ là một trong vô vàn vấn đề về sức khỏe tôi đang phải chịu đựng. Giải thích ngắn gọn thì đó là do sơ đồ thiết kế được chuẩn bị để làm ra tôi có sai sót.

Một sai sót rất nhỏ.

Việc dùng bút phủ xóa chỗ sai đi rồi viết bút bi đè lên đã không phát huy tác dụng. Tất nhiên, đây chỉ là cách nói ví von, nhưng tôi đồ rằng, trên thực tế hẳn đã xảy ra việc tương tự.

Rốt cuộc, không rõ là do người viết cầu thả hay bởi chữ bên dưới lớp phủ trắng nhòe lên dòng viết bi đè bên trên, nhưng đại để trong não tôi, tình trạng khá hỗn loạn, hậu quả của việc những chất hóa học quan trọng bị tiết ra vô tội vạ. Điều đó khiến tôi trở nên phấn khích quá độ, lo lắng không đúng lúc, không thể quên được những việc muốn quên, nhưng lại quên những việc không được phép quên.

Đúng là bất tiện kinh khủng. Hoạt động bị hạn chế, lúc nào cũng mệt mỏi. Tôi thường xuyên mắc lỗi trong công việc, bị mọi người đánh giá thấp đến bất công.

Nói cách khác, người ta coi tôi chẳng khác gì một thằng bất tài vô dụng. Tôi không đi phân trần với từng người rằng đó là tại những chất hóa học trong não tôi. Làm thế rất phiền phức mà chưa chắc mọi người đã thông cảm, vả lại, nếu chỉ nhìn vào kết quả thì phải thừa nhận là họ có lý.

Ông giám đốc là một người độ lượng, tôi như thế nhưng ông chẳng những không đuổi việc mà vẫn tiếp tục sử dụng tôi. Nagase thì chưa từng tỏ thái độ khó chịu và luôn hỗ trợ tôi trong công việc.

Tôi biết ơn hai người đó lắm.

Hoàn tất một số việc tại văn phòng, tôi nhét tài liệu vào cặp rồi ra ngoài. Tôi đạp xe đến Sở Tư pháp.

Tôi không có bằng lái ô tô. Hồi năm thứ hai đại học, tôi có thi một lần nhưng không vượt qua nổi vòng thi cấp giấy phép tạm.

Trước đó vài tháng, lần đầu tiên tôi phát hiện ra não mình có vấn đề. Cạch! Công tắc bật lên, van mở ra, kim áp kế vọt lên mức kịch trần. Khi chuẩn bị thi lấy bằng lái, tôi vẫn đang trong tình trạng hỗn loạn. Có lẽ tôi gắng gượng được đến tận kỳ thi cấp giấy phép tạm thời cũng đã là đáng hoan nghênh lắm rồi.

Hôm đi thi, đang ngồi sau tay lái với thầy hướng dẫn thì những chất hóa học kia bắt đầu tủa ra ào ào trong huyết mạch. Tôi cảm thấy lo lắng thái quá, không duy trì nổi sự tập trung cần thiết. Nỗi lo cứ lớn dần lên với tốc độ kinh hoàng, hết như những quân cờ domino đang theo nhau đổ ập xuống hàng loạt.

Sự kinh hoàng ấy thực sự là rất kinh hoàng, có thể biểu thị theo hàm số mũ.

Mình sắp chết.

Tôi đã nghĩ “mình sắp chết” thật.

Hồi đó, tôi đã nghĩ mình sẽ chết đến vài chục lần mỗi ngày (đến tận bây giờ, có hôm tôi vẫn nghĩ thế đến vài lần).

Tôi bỏ dở bài sát hạch lái xe hôm đó. Tôi còn cố thêm hai lần nữa trước khi bỏ hẳn ý định lấy bằng.

Buổi trưa, tôi ngồi trên ghế đá trong công viên, ăn cơm hộp tự làm. Tôi đang cắt giảm tối đa những gì có thể trong tình cảnh chật vật này.

Với lại, cơm hộp ở cửa hàng tiện dụng dễ khiến tôi đau bụng. Người khác có thể chẳng hề gì, nhưng đối với tôi, các chất phụ gia có thể đe dọa đến tính mạng.

Bộ cảm ứng trong cơ thể tôi nhạy hơn người thường đến vài chục lần. Tôi vô cùng miễn cảm với sự biến đổi của nhiệt độ, độ ẩm và áp suất. Vì vậy mà tôi luôn phải đeo đồng hồ có cảm biến áp suất, giúp tôi biết trước thay đổi sắp xảy ra để kịp ứng phó.

Bão là thứ rất đáng sợ. Tôi rất phục những người bình thường ở sự dẻo dai của họ. Đôi lúc tôi nghĩ mình giống một loài động vật ăn cỏ quá yếu ớt nên sắp bị tuyệt chủng.

Không chừng tên tôi có trong Sách Đỏ cũng nên.

Buổi chiều, sau khi gặp vài khách hàng, tôi quay về văn phòng.

Đi ra ngoài tôi vẫn phải mang theo giấy nhớ. Tôi đánh dấu X vào cạnh tên những khách hàng đã gặp để biết chắc những khách hàng còn lại là ai. Nếu không làm vậy, tôi sẽ đến gặp cùng một khách hàng hai lần hoặc bỏ qua những khách hàng cần gặp mà đi thẳng về văn phòng. Tôi trao cho Nagase hồ sơ vừa lấy từ khách hàng rồi làm nốt mấy việc ở văn phòng, cũng vừa lúc hết giờ làm. Chưa thấy bóng dáng ông giám đốc đâu cả.

Tôi chào tạm biệt Nagase.

Bỗng Nagase gọi tôi lại: “Anh này...”

“Gì hả cô?”

Thấy tôi hỏi, cô tỏ ra bối rối, kéo đi kéo lại vài lần cổ và tay áo sơ mi.

“Không ạ.” Nagase nói. “Không có gì đâu ạ.”

“Vậy à.”

Tôi nghĩ một giây rồi mỉm cười.

“Chào cô nhé.”

“Chào anh.”

Tôi đạp xe về nhà, Yuji đang nằm đọc sách. Ngó qua bìa tôi thấy đó là cuốn

Momo

của Michael Ende.

“Con đọc được hả?” tôi hỏi.

Yuji liền quay sang nhìn tôi: “Gì ạ?”

Tôi hỏi lại lần nữa: “Con đọc được cuốn đó à?”

“Dạ.” Yuji trả lời. “Một ít thôi ạ.”

“Đi mua thức ăn cho bữa tối nào.” Tôi thay quần áo, mặc áo nỉ chui đầu, quần bò, rồi gọi Yuji.

“Tối nay con muốn ăn gì?”

“Cơm cà ri.”

Hai bố con mở cửa bước ra ngoài. Lúc đi xuống cầu thang, tôi bảo:

“Hôm kia mình ăn cơm cà ri rồi.”

“Nhưng con vẫn muốn ăn.”

“Hình như Chủ nhật vừa rồi cũng ăn cà ri.”

“Vâng, nhưng con vẫn muốn ăn.”

“Nấu cà ri lâu lắm.”

“Không sao ạ.”

“Được rồi.”

Chú thích:(1): Ở Nhật, nhiều trường học thường phân công học sinh lớp lớn tới tận nhà các em lớp nhỏ cùng khu phố và dẫn các em đi học. Việc này một phần là để đảm bảo an toàn cho các học sinh lớp nhỏ, một phần để tăng thêm tính hòa đồng giữa cộng đồng thiếu nhi.

(2): Ở phương Tây, người ta thường đeo lên cổ giống chó St. Bernard những thùng rượu mini bằng gỗ (còn gọi là “keg collar”) thay vì vòng cổ thông thường như những giống chó khác.

Chúng tôi mua bột cà ri, hành tây, cà rốt và khoai tây ở trung tâm mua sắm trước cửa ga. Tay trái tôi xách túi ni lông đựng đồ, tay phải dắt Yuji. Tay thằng bé lúc nào cũng nhóp nhép mồ hôi.

Vốn hay lo lắng thái quá nên khi đi bộ ngoài đường, tôi không bao giờ rời tay Yuji. Tôi nói với thằng bé:

“Ô tô đáng sợ lắm. Phải thật cẩn thận.”

“Dạ.”

“Mỗi ngày có hàng chục người chết vì tai nạn ô tô đấy.”

“Thật ạ?”

“Đúng thế. Nếu ngày nào cũng có ngần ấy người chết vì tàu điện, máy bay, người ta sẽ cho rằng chúng bị lỗi ở bộ phận quan trọng và loại bỏ những phương tiện ấy.”

“Thế người ta sẽ loại bỏ ô tô ạ?”

“Không hề. Lượng ô tô đang tăng lên.” “Vì sao?”

“Chẳng biết nữa.”

“Lạ nhỉ!”

Rất là lạ.

Trên đường về, chúng tôi tạt vào công viên số 17. (Không biết có tất cả bao nhiêu công viên ở thị trấn này? Có lần tôi đã nhìn thấy công viên số 21.)

Trong công viên, như thường lệ, đã có mặt thầy Nombre và con chó Pooh.

Tôi không biết tên thật của thầy Nombre. Nghe nói hồi trẻ, lúc còn dạy ở trường tiểu học người ta đã gọi ông như vậy. Lần đầu tiên nghe thấy tên này, tôi đã hỏi ông.

“Nombre có phải cách gọi các số đánh bên dưới mỗi trang tiểu thuyết không ạ?”

“Đúng rồi!” ông trả lời.

Người ông lúc nào cũng run lẩy bẩy. Cứ như chú chó nhỏ bị ngấm nước mưa. Có lẽ tại ông đã quá già.

“Sao từ đó lại thành biệt danh của thầy?”

Ông khẽ lắc đầu. Hoặc có thể chỉ là ông đang run lẩy bẩy thôi.

“Tại sao nhỉ? Hoặc giả những người xung quanh cho rằng đời tôi hoàn toàn chẳng có gì chẳng? Giống như quyển sách giở mãi toàn thấy giấy trắng, trang nào cũng chỉ có mỗi số trang.”

“Thật ạ?” tôi hỏi.

Ông nhìn vào không trung bằng đôi mắt đục ngầu đặc trưng của người già.

“Đời tôi, toàn bộ chỉ dành cho em gái mình.”

Con Pooh lông xù, ngồi dưới chân ông há miệng ngáp dài.

(Con chó này có “tên thật” hẳn hoi, nhưng Yuji tự đặt tên cho nó là Pooh.)

Tôi và em gái chệnh nhau mười ba tuổi. Giữa tôi và em gái còn một đứa em trai nữa, nhưng sau khi bố mẹ lần lượt qua đời, thằng em tôi vội vàng bỏ đi sống tự lập. Nhà chỉ còn mỗi tôi và em gái.

Em tôi từ nhỏ đã ốm yếu, bác sĩ hồi ấy chẩn đoán nó không thể sống đến năm mười lăm tuổi.

Chẩn đoán là gì ạ? Yuji ngồi nghe bên cạnh hỏi. Không tìm được cách giải thích nào thấu đáo, tôi đành trả lời: “Con nghĩ thế nào thì nó là như thế.”

“Biết mà!” Yuji cười.

Tôi dám chắc thằng bé đang nghĩ đến một thứ hoàn toàn khác.

Khi em trai tôi bỏ đi, em gái tôi mới mười bốn, còn tôi hai bảy. Tôi xác định sẽ chăm sóc em gái đến giây phút cuối cùng nên đã chọn cuộc sống chỉ có hai anh em. Khi ấy tôi cũng đến tuổi lấy vợ, trong lòng cũng đang thương thầm một cô. Nhưng tôi tự nhủ phải lo cho em trước, chuyện mình thì để sau. Thực tế là việc chữa trị cho em tôi tiêu tốn rất nhiều tiền. Giả sử chuyện tôi với cô gái kia có đơm hoa kết quả đi nữa, cũng chưa chắc tiền được tới hôn nhân.

Cứ như vậy năm tháng trôi qua với tốc độ kinh ngạc.

Nhanh quá cậu ạ! Hay chỉ riêng với tôi mới nhanh đặc biệt như vậy. Thậm chí tôi còn ngỡ rằng kẻ nào đó cao tay đã đánh cắp mất thời gian của tôi.

2. Chương 03 - 04

Chương 03

Tóm lại, thời gian trôi vèo trong nháy mắt.

Chắc chắn là chẳng có gì đáng để viết vào cuốn sách của đời tôi. Nếu ngay trang đầu tiên kể về một ngày của một gã đàn ông nhàm chán, chẳng có gì đáng nói, thì ở các trang sau, chỉ cần viết “giống như trang trước” là đủ.

Cậu có tin nổi không? Tôi đã sống như thế suốt ba mươi năm trời.

Em tôi mất năm bốn mươi bốn tuổi. Còn tôi khi ấy, ba năm nữa là tròn sáu mươi.

Nhưng tôi có thể cam đoan một điều, đó là đời tôi không hề “trống rỗng”. Thậm chí cuộc đời của một gã đàn ông nhàm chán, chẳng có gì đáng nói thực ra vẫn chứa đựng điều gì đó. Không trống rỗng chút nào.

Có niềm vui, có những xúc cảm khác, dù chỉ là rất nhỏ. Sau một ngày làm việc, niềm vui của tôi là được trở về nhà, nơi em gái đang đợi, và kể cho em tôi nghe những sự kiện xảy ra trong ngày.

Đó là cuộc đời tôi.

Có lẽ, nếu được sống một cuộc đời khác, chắc hẳn tôi đã là một con người khác với tôi bây giờ. Con người chẳng ai chọn được cuộc đời của mình cả.

Và hôm nay, thầy Nombre vẫn sống cuộc đời của riêng ông.

Cùng với con Pooh già nua, lông xù.

Yuji xoa xoa dưới cằm con Pooh, lập tức cổ họng con Pooh phát ra tiếng kì lạ. Chính xác thì đó là một dao động thoáng qua của không khí. Dù vậy, dao động ấy vẫn đầy đủ vắn điệu.

Nếu phải viết hẳn ra, có thể diễn tả tiếng ấy thế này: “~?”

Thầy Nombre từng kể cho tôi, người chủ trước đã tiến hành phẫu thuật để lấy đi giọng của con Pooh.

Giờ đây mỗi khi được các con chó khác trong công viên chào “gâu gâu”, Pooh chỉ có thể đáp lại “~?”. Nhưng bản thân nó có vẻ chẳng bận tâm lắm đến chuyện này.

“Tối nay hai bố con ăn cà ri à?”

Thầy Nombre nhìn vào túi ni lông đi chợ của tôi, hỏi.

“Vâng. Còn thầy?”

“Của tôi đây.”

Trong túi ni lông ông giơ lên cho tôi xem có một hộp cá trích tẩm bột rán.

“Hàng tồn nên được giảm nửa giá. Đỡ được bao nhiêu.”

Ông đưa chiếc túi lên gần mũi ngửi, vẻ mặt mãn nguyện. “Đây cũng là một trong những niềm vui nho nhỏ của tôi đấy.”

Trông gương mặt rạng ngời của thầy Nombre lúc ấy, tự nhiên tôi thấy buồn.

Chẳng rõ tại sao nữa. Chỉ biết là buồn.

Có phải vì niềm vui của thầy Nombre quá tầm tiện? Một người đang ở chương cuối của cuộc đời đáng ra vẫn có thể hưởng nhiều trái ngọt hơn chứ.

Bởi thế nên tôi thấy buồn?

Tôi và thầy Nombre ngồi trên ghế đá nói đủ thứ chuyện, cùng lúc quan sát Yuji và con Pooh chơi đùa. Tôi thổ lộ với ông kế hoạch tôi ấp ủ gần đây. “Chuyện là, em đang có ý định viết tiểu thuyết.”

Thầy Nombre khẽ nhích ra khỏi vị trí đang ngồi, hơi ngả người lại phía sau, mắt nhắm lại như muốn thu trọn hình ảnh của tôi vào tầm mắt. Thầy đưa cả hai tay lên, đoạn bảo tôi:

“Tuyệt! Tuyệt lắm!”

“Thầy nghĩ vậy ạ?”

“Ừ. Tiểu thuyết là nguồn dinh dưỡng cho tâm hồn. Là ngọn đèn trong đêm đen, là hạnh phúc vượt lên trên cả tình yêu.”

“Cũng không đến mức to tát vậy đâu thầy ạ. Em chỉ định viết chuyện của em và Mio, để sau này Yuji đọc thôi.” “Ừ, ý hay đấy. Có ấy là một phụ nữ tuyệt vời.”

Yuji kéo cổ con Pooh xuống, giả vờ cắn vào tai con chó. Con Pooh khó chịu ra mặt, liên tục kêu “~?” “~?”.

“Có lẽ em bị bệnh hay sao đó mà dạo này trí nhớ rất kém.”

Cho nên, tôi tiếp tục.

“Em muốn viết lại trước khi quên hết mọi chuyện.”

Thầy Nombre khẽ gật đầu.

“Quên là một việc đáng buồn. Tôi cũng quên mất nhiều chuyện rồi. Nếu nhớ được ta sẽ sống lại khoảnh khắc xưa kia thêm một lần nữa. Sống lại trong đầu mình ấy.”

Thầy Nombre chỉ vào đầu mình. Đầu ngón tay run rẩy trông như thể thầy đang cố viết từ gì đó vào bên thái dương.

“Mất trí nhớ rồi thì không thể sống lại những ngày tháng ấy nữa. Như cuộc đời dần trôi tuột khỏi kẽ tay ta.”

Thầy Nombre gật gù trước câu nói của mình đến mấy lần trước khi tiếp tục.

“Vì vậy, tôi nghĩ, ghi chép lại các thứ là một việc nên làm. Biết đâu, cuốn sách của cậu sẽ có nội dung đầy đủ hơn cuốn sách của tôi (nói đến đây, ông nháy mắt bên mắt rất điệu nghệ). Một trong những tiểu thuyết được coi là vĩ đại nhất thế kỉ hai mươi cũng bắt đầu từ việc lần lại ký ức tuổi thơ đấy.”

Thầy Nombre chậm rãi đứng lên. Trông ông chật vật đến nỗi tưởng chừng lực hấp dẫn dưới chân ông mạnh gấp đôi những người khác.

“Đến giờ tôi phải về rồi. Niềm vui nho nhỏ đang đợi tôi.”

Đoạn ông chậm chạp bước từng bước ngắn. Con Pooh nhận ra, liền chạy tới, đi theo chủ.

“Chào thầy nhé,” tôi nói.

Thầy Nombre không ngoảnh lại, chỉ giơ tay phải lên chào, chân vẫn bước.

“Chào Pooh nhé!” Yuji nói.

Con Pooh ngoái lại kêu “~?” rồi chạy theo thầy Nombre.

Buổi tối, trước khi đi ngủ, tôi kể cho Yuji chuyện về tinh cầu Lưu Trữ. Tôi kể thêm nhiều chi tiết nhằm tăng thêm tính hiện thực cho tinh cầu này. Bản thân tinh cầu cũng trở nên sống động hơn qua mỗi câu hỏi của Yuji.

“Tinh cầu này có hình gì ạ?”

Với câu hỏi này, tinh cầu có thêm hình thù cụ thể. Tôi lấy chiếc bút dạ, vẽ phác hình tinh cầu lên mặt sau một tờ quảng cáo rao vặt.

Tinh cầu trông thế này.

“Toàn bộ bề mặt tinh cầu được bao phủ bởi các tòa nhà giống như thư viện.”

“Không có núi hay biển gì ạ?”

“Không có. Người ta san núi đi rồi dùng đất đó để lấp sông và biển. Sau khi san phẳng những chỗ mấp mô, họ xây các tòa nhà lên trên đó.”

“Sao lại thế ạ?”

“Vì nơi đó đông người lắm. Không được để lãng phí bất kỳ khoảnh đất nào.”

“Thật ạ?”

“Con thử nghĩ xem. Có bao nhiêu là người ở trong trái tim bố. Giờ họ không còn trên Trái Đất này nữa mà đang sống trên tinh cầu Lưu Trữ.”

“Bố có kể rồi.”

“Như vậy, nếu cộng cả những người có trong tim mọi người trên Trái Đất thì tất cả sẽ là bao nhiêu người?”

“Ừm. Con không biết.” (Động não chút đi chứ, Yuji!)

“Thế này nhé, giả sử trong tim mỗi người có khoảng mười người, như vậy tính ra có hơn sáu mươi tỷ người sống trên tinh cầu Lưu Trữ. (Con số này sẽ nhỏ hơn nếu loại đi những trường hợp trùng lặp, nhưng thật khó giải thích cho Yuji hiểu được.)

“Sáu mươi tỷ là bao nhiêu ạ?”

“Xem nào, chẳng hạn trường của Yuji có khoảng một nghìn học sinh, tính từ lớp Một đến lớp Sáu. Con đã thấy tất cả các bạn vào giờ tập trung buổi sáng rồi phải không?”

“Rồi ạ.”

“Như vậy, sẽ là... đợi bố chút (tôi nhầm đếm các số 0 bằng ngón tay), tương đương với khoảng sáu mươi triệu lần như vậy.”

“Sáu mươi triệu là bao nhiêu ạ?”

(Một câu hỏi rất dễ hiểu hiển nhiên.)

“Là... xem nào. Cái chai đặt trên nóc ti vi nhà mình đầy ắp đồng xu một yên phải không?”

“Vâng. Con để dành suốt bao lâu rồi.”

“Đúng rồi. Trong đây phải có chừng một nghìn đồng xu, vậy sáu mươi triệu sẽ là khoảng sáu mươi nghìn cái chai giống thế kia.”

“Sáu mươi nghìn là bao nhiêu ạ?”

(Một câu hỏi rất hay.)

“Là... sáu mươi nghìn là...à bố nghĩ ra rồi, bố và Yuji vẫn thường đến thư viện phải không nào?” “Vâng.”

“Có lần bố nghe nói rằng ở thư viện có khoảng sáu mươi nghìn quyển sách.”

“Tất cả sách ở thư viện?”

“Ừ.”

“Vậy chỗ đây là sáu mươi nghìn ạ...”

Nằm trong chăn bên cạnh, Yuji ngẫm nghĩ một lúc. Yuji nghĩ rất lâu, tôi tưởng thằng bé đã ngủ rồi, nhưng đột nhiên nó thì thào:

“Takkun ơi?” (Yuji vẫn gọi tôi như vậy.)

Chương 04

“Ơi?”

“Cho con hỏi thêm câu nữa nhé?”

“Hỏi đi.”

“Dạ...” Yuji nói.

“Đầu tiên con hỏi cái gì ấy nhỉ?”

“Đầu tiên á?”

“Vâng.”

“Bố quên mất rồi.”

“Ồ?”

“Bố con mình ngủ thôi.”

“Vâng.”

Một tối khác, với câu hỏi “Tại sao ai đó tạo ra tinh cầu này?”, tinh cầu có thêm lý do để tồn tại.

“Bố đã kể các tòa nhà trên tinh cầu này giống thư viện rồi đúng không?” “Vâng ạ.”

“Thực ra, tinh cầu này là một thư viện.”

“Thật ạ?”

“Thật chứ. Ai đó, người đã tạo ra tinh cầu này thích đọc sách. Do đó, những người sống ở đây đều viết sách cho người gọi là ai đó ấy. Bố từng kể rằng mọi người ở đây ai cũng suy nghĩ phải không? Cả Aristotle và Newton, họ cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi về những điều phức tạp.”

“Và?”

“Ừm, bố đã nói rồi đấy. Chẳng hạn như Newton và Plato, có những vấn đề mà hỏi ở Trái Đất các ông nghĩ mãi không ra, đến khi lên tinh cầu Lưu Trữ, các ông lại nghĩ tiếp. Cứ như vậy suốt hàng trăm năm liền. Chừng nào người trên trái đất còn nhớ đến họ thì họ còn suy nghĩ.”

“Vâng.”

“Mỗi khi tìm được câu trả lời, các ông sẽ viết thành sách. Và cuốn sách sẽ được nộp vào thư viện của tinh cầu Lưu Trữ.”

“Còn sách của mẹ?”

“Mẹ cũng viết sách. Sách của mẹ viết về Yuji và bố.”

“Ai đó có đọc sách của mẹ không ạ?”

“Có chứ. Ai đó rất thích cuốn sách này. Vì đọc sách mẹ viết sẽ hiểu về tình yêu của con người.”

“Thật ạ?”

“Ừ.”

“Jim Button viết gì ạ?”

“Bố đoán là về đầu máy tàu hỏa.”

“Còn cô bé quàng khăn đỏ?”

“Bố nghĩ là về con chó sói.”

“Thật không?”

“Thật. Cô bé quàng khăn đỏ viết cuốn sách về cách phân biệt bà ngoại với chó sói. Một loại sách rất có ích.”

“Thế ạ?”

“Có lẽ vậy.”

Cuối tuần, hai bố con vào khu rừng nằm ở ven thị trấn.

Trên chiếc nôl xanh mượt tết bằng lá dẻ, lá sồi và bồ đề, bọn gấu mèo, chồn, cũng lũ côn trùng bé xíu đang quây quần đầm ấm bên nhau. Lú cá vây tia, chép hồng và cá đục sống trong các đầm lầy nằm rải rác quanh rừng. Chúng đung đưa hai bên vây rất điệu đà, mắt nhìn vương quốc dưới nước đầy mẫn nguyện.

Trong rừng có một lối mòn với vô số nhánh nhỏ đan xen như mê cung. Ngay đầu lối mòn là một xưởng rượu đứng trơ trọi. Xưởng rượu dựng từ gỗ phế phẩm và mái tôn này đang dần trở thành một phần của khu rừng. Cây tầm xuân leo kín bờ tường, tán lá của cành sồi lớn sum suê che toàn bộ mái nhà xưởng. Từ xưởng rượu vang ra những âm thanh trầm đục “gư, gư, ga” nghe như tiếng rên rỉ. Tôi mặc một chiếc quần soóc cotton đã bạc màu và cái áo phông in chữ “KSC” (viết tắt của Kennedy Space Center tức Trung tâm vũ trụ Kennedy). Đây là cái áo tôi được tặng để chạy bộ. Tuy không thể chạy được như trước, nhưng với tốc độ làng nhàng chừng 6 phút/km thì tôi có thể chạy liên tục trong vòng một tiếng. Yuji đạp chiếc xe dành cho trẻ em theo sau tôi. Chiếc xe mới được tháo bỏ bánh phụ nên Yuji đạp còn loạng choạng, chưa vững.

Trên lối mòn phủ đầy lá rụng ấy, thỉnh thoảng lại bắt gặp một rễ cây nhô lên khỏi mặt đất hoặc một cành cây gãy chắn ngang đường. Mỗi lần như thế, tôi chỉ cần nhón chân bước qua trong khi Yuji phải xuống xe dắt bộ qua. Thằng bé nói với theo tôi trách móc.

“Takkun, đợi con với. Đừng bỏ con lại chứ.”

Tôi giảm tốc độ và đợi thằng bé.

“Làm sao bố bỏ con được.”

“Biết rồi, nhưng...”

“Nào, đi thôi.”

Hai bố con lại tăng tốc, tiếp tục vào sâu trong rừng.

Hai bố con chạy thẳng một mạch theo lối mòn có vô số nhánh chừng bốn mươi phút thì sang đến phía bên kia của khu rừng. Nơi đây có tàn dư của một nhà máy bỏ hoang, nền nhà đổ bê tông thô giờ đã bong tróc. Vẫn còn tàn tích của những bộ đồ máy cơ khí hạng nặng. Cả một vùng đá vôi rộng lớn giờ chỉ sót lại một phần của tòa nhà. Tất cả gần như đã bị phá hủy, ngoại trừ một cánh cửa.

Và một thùng thư (xiêu vẹo).

Trông thế này.

Không rõ số #5 kia là chỉ nhà máy số Năm hay nhà kho số Năm, vì đằng sau bờ tường đã hoàn toàn trống trơn.

Lần nào đến đây Yuji cũng đi nhặt nhanh bu lông, đai ốc, đinh tán, lò xo... (Có lần thằng bé nhặt được cả bánh răng. Những hôm như thế cứ gọi là trúng lớn.)

Tôi ngồi xuống một cái bệ, quan sát Yuji nhặt nhanh các thứ.

Hồi xưa có cả Mio đi cùng.

Yuji có thói quen nhặt nhanh này từ hồi mới hai tuổi. Thế mà đến giờ nơi đây vẫn còn rất nhiều bu lông, đai ốc, đinh tán, lò xo. Thật kỳ lạ, nhưng đúng là lúc nào cũng tìm được những thứ lặt vặt như thế ở chỗ này.

Sau khi nhét đầy hai túi quần, Yuji sẽ đem chon tất cả xuống bãi đất trống trước khu nhà. Tính đến giờ cũng phải được số lượng khá khá rồi. Bọn bu lông, đai ốc, đinh tán, lò xo ấy hiện đang yên nghỉ dưới độ sâu ba mươi cen ti mét so với mặt đất.

Tôi rất muốn trông thấy vẻ mặt người nào đó lúc vô tình đào xới chỗ đất ấy lên Tôi hỏi Yuji.

“Bố hỏi con một câu nhé?”

“Gì ạ?”

“Sao con làm việc này?”

Thằng bé nhìn tôi như thể đang nhìn một người cực kỳ kém hiểu biết.

“Rõ ràng thế còn gì!” thằng bé bảo. “Vì việc này rất vui.”

Hừm.

Chuyện xảy ra một tuần trước khi Mio đến tỉnh cầu Lưu Trữ. (Cách nói này khiến tôi thấy nhẹ lòng hơn.)

Nàng bảo tôi.

Em sắp phải đi rồi, nhưng đến mùa mưa, em sẽ quay lại để xem hai bố con sống thế nào.

(Hôm ấy cũng là một ngày tháng Sáu mưa lạnh.)

Từ giờ đến lúc em quay lại, mọi việc trông cậy vào chồng nhé. Lúc ấy Yuji đã lên lớp một rồi, chồng nhớ phải đưa con đi học đầy đủ. Nhớ hằng ngày cho con ăn sáng, kiểm tra đồ dùng để con khỏi quên.

Chồng làm được không?

“Được chứ!” tôi nói.

Thật không? Em về mà thấy chồng làm không tốt, em sẽ không tha thứ cho chồng đâu.

(Rồi nàng khẽ mỉm cười. Nụ cười của nàng khẽ khàng đến nỗi thiếu điều tôi đã không nhận thấy.)

Em rất lo cho chồng, Mio nói.

“Anh không sao đâu,” tôi nói. “Anh sẽ mạnh mẽ hơn. Sẽ là một ông bố tốt. Em đừng lo.”

Thật chứ?

“Thật.”

Chồng phải hứa đấy.

“Ừ.”

Tôi đã mạnh mẽ hơn chưa?

Đã là một ông bố tốt chưa?

Mùa mưa sắp đến rồi.

Một ngày thứ Hai của tháng Sáu.

Hôm nay, hai bố con lại bước sang một ngày mới. “Yuji ơi, bữa sáng xong rồi đấy.”

“Dạ?”

“Khăn trương ăn đi nào.”

“Gì ạ?”

Tôi trùm chiếc áo phong lên đầu Yuji, thằng bé lúc này vẫn mặc độc chiếc quần đùi, tay liên tục dụi mắt.

“Ăn sáng. Ăn sáng.”

“Vâng.”

“Con kiểm tra cặp sách chưa? Có quên gì không?”

“Ừm, không ạ.”

Nhưng hôm nào thằng bé cũng quên thứ gì đó.

“Takkun ơi?”

“Ơi?”

“Lại trứng ốp lếp và xúc xích ạ?”

“Ừ, Vừa đủ dinh dưỡng, lại ngon nữa.”

“Nhưng ngày nào cũng ăn thì...”

“Sao cơ?”

“Không có gì ạ.”

“Khăn trương lên. Chỉ còn tám phút thôi đấy.”

“Thế ạ?”

“Ừ.”

“Takkun ơi?”

“Ơi?”

“Cái áo này dính xốt cà chua rồi.”

“Kệ nó. Cứ coi như là họa tiết của áo đi.”

“Thế là sao?”

“Mấy hôm nay bố chưa giặt quần áo nên không có cái khác để thay đâu. Một cái thì dính nước xốt, một cái thì dính đầy cà ri rồi.”

3. Chương 05 - 06

“Trời!”

“Con chịu khó ăn uống sạch sẽ hơn một chút tức là giúp bố rồi đấy.”

“Vâng, được rồi. Con mặc áo này vậy.”

Tôi đi ra ngoài có việc, trên đường về thì dính mưa.

Cơn mưa đầu tiên của tháng. Đến văn phòng, Nagase mang khăn bông ra lau lưng và vai cho tôi. “Áo vest của anh...” Nagase nói.

“Vâng?”

Nagase rất lúng túng, trông như ngại không muốn tiếp tục câu nói còn dở dang. Cô kéo mạnh cổ và tay áo sơ mi của mình. “Sao hả cô?”

“Chuyện là...” Cô nói.

“Áo anh sẽ bị ố mất thôi.”

“À vâng, đành chịu thôi.”

Tuy nhiên, cử chỉ của Nagase cho thấy cô vẫn rất bối rối.

Tôi nhướn miệng cười với ý muốn hỏi “sao vậy?” thì cô lắc đầu với ý đáp “không có gì”.

Tôi đưa tài liệu cho Nagase rồi nói: “Chào cô nhé!”

Cô thì thào “anh vất vả quá” và ôm tập tài liệu vào ngực.

Ông giám đốc thì đang ngồi ngủ ngon lành tại bàn của mình.

Buổi chiều, hai bố con che ô đi chợ.

“Tối nay con muốn ăn gì?”

“Cơm cà ri ạ.”

“Rập khuôn quá.”

“Rập khuôn là gì ạ?”

“Là thiếu tính sáng tạo.”

“Nghĩa là sao ạ?”

“Nghĩa là giống như thực đơn thường ngày của nhà mình.”

“Thế ạ?”

“Ừ.”

“Vậy phải làm thế nào?”

“Hay bố con mình thử một món trước nay chưa bao giờ làm nhé?”

“Oa, hay quá.”

“Một lần gió mới.”

“Là cái gì ạ?”

“Câu nói của tổng thống Mỹ ngày xưa. Giờ con trai của ông ấy đang làm tổng thống.”

“Thế ạ?”

“Ừ.”

Chúng tôi trao đổi ý kiến và quyết định thực đơn của bữa tối nay sẽ là “bắp cải cuộn thịt” – món chưa từng xuất hiện trên bàn ăn gia đình tôi. Hai bố con phân công nhau đi tìm nguyên liệu tại trung tâm mua sắm rồi hớn hờ ra về. “Một lần gió mới. Một lần gió mới.”, Yuji cứ nhắc đi nhắc lại.

Tại công viên số 17, như thường lệ, đã có mặt thầy Nombre. Ông đang ngồi ngắm những bông cẩm tú cầu đang nở rộ quanh bờ cái ao nhỏ. Con Pooh không thích mưa nên chui tọt vào gầm ghế.

“Thầy Nombre.”

Nghe tiếng tôi, thầy Nombre liền quay lại, tủm tỉm cười. “Thầy ngắm hoa cẩm tú cầu?”

“Đẹp quá anh nhỉ. Hoa biết có người ngắm nên cố gắng nở thật đẹp. Một tình cảm hết sức chân thành, không chút đắn đo do dự.”

Thầy tiếp tục.

“Cầm tú cầu vốn là loài thực vật duyên hải. Có lẽ chúng đang nhớ nước đấy.” Tôi trộm nghĩ, chắc thầy Nombre vẫn nhớ đến hình bóng người con gái ông đã không có cơ hội gần bó khi xưa. Việc này chắc cũng tương tự như khi yêu ai đó? Dù mấy chục năm không gặp nhau, dù người đó không còn trên tinh cầu này nữa, ta vẫn thấy nhớ nhung khôn nguôi.

Nghe có vẻ kỳ lạ nhưng đó là sự thật.

“Tiểu thuyết của anh tiến triển tốt chứ?” thầy Nombre hỏi. “Chưa ạ. Lúc bắt tay vào viết, em lại thấy khó khăn quá. Dù em có rất nhiều điều muốn viết.”

“Hãy cứ đợi khi thời điểm ấy tới.”

“Thời điểm ấy?”

“Ừ, cái lúc mà từ ngữ dâng đầy trong ngực anh và tự động tuôn trào.”

“Thật thế sao?” “Ừ, chắc chắn sẽ có ngày đó.”

Yuji cúi xuống, nói gì đó với con Pooh đang trốn dưới gầm ghế. Pooh im lặng nghe. Tôi cố đóng tai và nghe Yuji nói với con chó:

“Này, mày có biết một làn gió mới không?”

Về đến nhà, với sự trợ giúp của Yuji và tham khảo thêm sách dạy nấu ăn, tôi bắt tay vào làm món bắp cải cuộn thịt. Sách có ghi: “Đây là một trong những món có ít khả năng thất bại nhất.”

Tuy nhiên, chúng tôi vẫn thất bại.

“Con bảo này.”

“Gì cơ?”

“Món bắp cải cuộn thịt có vị thế này ạ?”

“Bố nghĩ là không.”

“Với cả...”

“Sao?”

“Vị chán quá.”

“Bố đồng ý.”

Sau đó là khoảng năm giây im lặng.

“Con bảo.”

“Ừ?”

“Con phát hiện ra điều này.”

“Điều gì?” “Hình như con đã mua nhầm.”

“Nhầm cái gì?”

“Nhầm rau diếp với bắp cải.”

“Ồ?”

Lại năm giây im lặng.

“Con xin lỗi.”

“Không, không sao. Con đừng lo. Vì lúc nấu bố cũng chẳng phát hiện ra.”

“Thật ư?”

“Ừ.”

Có lần tôi đọc được một bài báo nói rằng, ở Anh cứ ba đứa trẻ thì có một đứa không phân biệt được bắp cải với rau diếp. Chàng hoàng tử Anh quốc nhà tôi hình như là một trong ba đứa trẻ đó.

Và có khả năng, tôi cũng nằm trong số đó. Tôi được biết rạp chiếu phim ở thị trấn bên cạnh đang chiếu phim

Momo

. Đó là một rạp chiếu độc lập, thường chiếu lại các phim kinh điển. Nghe nói tháng này, rạp sẽ chiếu trọn bộ các phim dựa theo tác phẩm của Michael Ende.

Tuần này là

Momo

, tuần sau là

Chuyện dài bất tận

.

Yuji nói muốn xem

Momo

“Con biết là bố không thể vào rạp chiếu phim rồi, đúng không?” “Con biết.” “Nếu muốn đi thì con sẽ phải xem một mình đấy, chịu không?”

“Không sao ạ.”

“Vây thứ Bảy này đi nhé.”

“Hay quá. Cảm ơn Takkun.”

“Không có gì.”

Thứ Bảy, trước giờ chiếu một tiếng, hai bố con rời căn hộ. Tôi đạp chiếc xe cũ thường ngày vẫn dùng đi làm, còn Yuji đi chiếc xe đạp dành cho trẻ em. Hai bố con đạp xe men theo con đường hai bên đều là cánh đồng. Còn gần mười cây nữa là đến thị trấn bên cạnh nên vẫn đủ thời gian.

Tôi không đi được xe buýt hay tàu điện.

Nếu bước lên xe, ngay khi cánh cửa khép lại và xe bắt đầu tăng tốc là công tắc trong tôi bật lên, van mở ra, kim áp kế vọt lên mức kịch trần.

Đi bất cứ phương tiện nào tôi cũng bị như vậy, từ đầu máy hình con khỉ ở khu vui chơi cho đến thuyền thiên nga ở khu du lịch. Xe buýt hay xe điện đã rất tệ rồi, nhưng tàu điện một ray hay cáp treo còn tệ hơn (vì chúng ở trên cao). Tôi đoán, nếu là máy bay sẽ còn khủng khiếp hơn nữa, và tàu ngầm thì chắc chắn sẽ là đòn chí mạng.

Chỉ cần tưởng tượng cảnh bị nhồi vào một cái buồng chật cứng, rồi người ta kích hoạt kíp thuốc nổ bên dưới và bắn tôi bay vọt lên không trung cũng đủ khiến tôi kinh hãi.

Thế nên trong mắt tôi, con chó Laika Kudryavka đúng là một anh hùng khi đã bay vòng quanh Trái Đất trên con tàu Sputnik. Tôi ước giá như mình có được chút xíu lòng dũng cảm của nó.

Căn bệnh này vô cùng bất tiện. Trong những vấn đề tôi phải chịu đựng thì bệnh này là phiền toái nhất. Nó khiến tôi không thể lên mặt trăng cũng như không thể lặn xuống vực sâu Mariana.

Đáng tiếc làm sao.

Hai bố con đến nơi khi còn năm phút nữa là đến giờ chiếu. Sở dĩ hai bố con đi lâu như vậy là do bị ngược chiều gió. Mặc dù Yuji đã còng lưng để đạp xe hết sức nhưng chúng tôi vẫn đến muộn hơn so với dự định.

Tôi đưa thằng bé chỗ sandwich mang từ nhà đi cùng lon Coca mua ở máy bán hàng tự động. Theo kế hoạch, hai bố con sẽ cùng ăn trước giờ chiếu phim nhưng giờ không kịp nữa.

Tôi mua một vé trẻ em ở quầy.

“Xem phim vui về nhé.”

Yuji có vẻ hơi bất an vì kế hoạch đột ngột thay đổi. Tôi lấy trong ví ra vài đồng xu, nhét vào túi quần Yuji.

“Nếu ăn bánh sandwich mà chưa no thì con mua thêm bắp rang bơ nữa. Hoặc bánh rán cũng được, thích ăn gì thì mua.”

“Vâng.”

Nói vậy nhưng Yuji vẫn đứng im, ôm khư khư cái hộp đựng bánh sandwich và lon Coca.

Chuông báo giờ chiếu reo vang. Yuji ngoảnh ra sau nhìn cánh cửa dẫn vào phòng chiếu. Sau đó, thằng bé lại quay ra nhìn tôi.

“Vào đi con. Bắt đầu rồi đấy.”

Chương 06

Tôi đặt tay lên vai Yuji, giục thằng bé. Tôi đưa tấm vé cho cô nhân viên, còn một tay thì đẩy lưng Yuji. Trước khi vào phòng chiếu, Yuji còn ngoảnh lại nhìn tôi đến hai lần.

Ước gì tôi có thể đi cùng thằng bé.

Nhưng tôi không thể vào rạp chiếu phim.

Cũng như không thể đi nghe hòa nhạc hay dự đám cưới. Nguyên nhân của việc này hơi khác so với việc tôi không đi được thanh máy hay không lên được các tòa nhà cao tầng.

Bản thân tôi cũng thấy điều này hết sức vô lý, nhưng cứ như thể tôi bị mắc kẹt trong trạng thái quái gở nào đó.

Ở chỗ đông người, khi tất cả buộc phải im lặng thì tôi lại như bị hối thúc muốn nói thật to. Chắc hẳn mọi người ít nhiều đều có cảm giác ấy, nhưng vấn đề là ở mức độ thế nào?

Tôi không kìm được muốn nói oang oang toàn những câu vô thưởng vô phạt, kiểu như “Chà, cái áo kia sành điệu quá!” hay “Chết tiệt, suýt nữa thì được!”. Những câu nói bất chợt hiện lên trong đầu tôi thường trực có nhu cầu được bật ra, gây phiền hà cho tôi. Tình hình sau đó diễn biến như mọi bận. Sự bối rối làm công tắc bật lên, van mở ra, kim áp kế vọt lên mức kịch trần.

Gần đây tôi không còn thấy bất tiện vì chuyện này nữa nhưng hồi đại học thì đúng là đến khổ.

Ngồi học mà tôi toát mồ hôi như tắm chỉ vì cố kìm nén những câu nói luôn chực buột ra khỏi miệng như “Trời, đã man quá!” hay “Em không nhớ thầy nói thế!”.

Rốt cuộc, căn bệnh ấy trở thành nguyên nhân chính khiến tôi phải bỏ học giữa chừng.

Sau khi thấy Yuji đã vào hẳn trong phòng chiếu, tôi đi loay quanh bên ngoài rạp tìm chỗ giết thời gian. Khu này toàn các tiệm thời trang, trang sức và đồ ăn nhanh. Chỉ riêng sự ồn ào náo nhiệt của chốn này cũng đủ khiến tôi hoa mắt chóng mặt, nhưng tôi buộc phải đợi đến lúc Yuji xem xong phim. Vì đã đưa hết sandwich cho Yuji, nên giờ tôi bắt đầu thấy đói.

Tôi đi bộ một lúc trước khi quyết định vào Starbucks, thầm nghĩ: “Chỗ này chắc không sao”. “Không sao” là do quán cấm hút thuốc. Với người có bộ cảm biến nhạy như tôi, khói thuốc là mối đe dọa chẳng kém gì hơi cay.

Giả sử có một hội những người như tôi rủ nhau đi biểu tình (tay cầm biểu ngữ “Chà, cái áo kia sành điệu quá!” hay “Chết tiệt, suýt nữa thì được!”) thì để trấn áp bọn tôi, cảnh sát mỗi người chỉ cần ngậm một điều thuốc bao vây xung quanh là xong. Bọn tôi sẽ nước mắt tèm nhèm mà rút lui (và vừa chạy vừa kêu: “Trời, đã man quá!”)

Thể trạng không cho phép tôi uống cà phê (Cạch! Công tắc sẽ bật lên), do đó thực đơn của tôi tại Starbucks rất hạn chế. Tôi gọi đồ uống là một chai nước khoáng, đồ ăn là sandwich BLT (1). Nhận chiếc khay có chai nước và bánh sandwich, tôi đến ngồi vào bàn ở góc trong cùng.

Khoảng 80% số bàn đã có người ngồi. Mọi người đều vừa uống cà phê vừa bận việc gì đó, có cô mặc bộ vest công sở cúi mặt vào máy tính xách tay, mấy cậu có vẻ là sinh viên thì mở sách để trước mặt. Tôi bắt chước họ, mở cuốn vở vẫn mang theo bên người. Tôi ấn đuôi bút chì kim vào ngực để đẩy ngòi chì ra. Sau khi ngọam một miếng bánh đầy ứ, tôi bắt đầu suy nghĩ.

Uống một ngụm nước, tôi viết con số 1 vào dòng đầu tiên của trang thứ nhất. Tôi dự định sẽ viết tiêu đề sau. Câu đầu tiên xuất hiện ngay tức thì.

“Khi Mio qua đời, tôi đã nghĩ thế này.”

Từ ngữ lần lượt tuôn trào, như thể tôi đang chép lại những đoạn có sẵn từ trước.

Ra là vậy, tôi nghĩ. Hóa ra đây là điều thầy Nombre đã nói.

“Cái lúc mà từ ngữ dâng đầy trong ngực anh và tự động tuôn trào.”

Tôi viết về tình cầu Lưu Trữ, về Yuji, về công việc ở văn phòng, về thầy Nombre, về con Pooh, về việc chạy bộ cuối tuần tới chỗ nhà máy bỏ hoang. Tôi muốn viết về cuộc sống hiện tại trước, sau đó mới dần chuyển sang viết về kỉ niệm với Mio.

Trước đây, tôi chẳng viết gì ngoài vài đoạn nhật ký, thế mà các câu văn cứ tuôn ra ào ào. Tôi nhớ lại các tác phẩm của John Irving, tác giả tôi rất yêu thích, và Kurt Vonnegut, nhà văn khoa học viễn tưởng đồng thời cũng là thầy dạy của John Irving, để tham khảo cho những câu tôi viết ra.

Hình ảnh tôi và Yuji hiện lên trên trang viết có vẻ hạnh phúc hơn so với tôi và Yuji ngoài đời.

Chỉ cần không đưa vào những chuyện buồn. Thế là các nhân vật có thể sống hạnh phúc. Vả lại, viết về các nhân vật hạnh phúc bao giờ cũng vui hơn.

Tôi mãi mê tạo không gian và thời gian cho nhân vật của chính chúng tôi. Khoảng thời gian mà tôi đã mất.

Thật không thể tin nổi, lúc tôi ngẩng lên thì mặt trời đã xế bóng.

Tôi hoảng hốt.

“Thôi chết rồi!”

Tôi cuống cuống đứng bật dậy, làm đổ chai nước để trên mặt bàn. Rất may chai nước đã cạn từ lâu. Khách trong cửa hàng nhìn tôi ái ngại.

Tôi tổng hết vở, bút chì, tấy vào túi đeo, đem trả khay đồ rồi lao ra khỏi cửa hàng. Vừa chạy tôi vừa nhìn đồng hồ đeo tay, phim đã chiếu xong được hơn một tiếng.

“Quên những việc không được phép quên.”

Mà đây lại là việc cấm không được quên.

Sao tôi lại thế chứ?

Sao tôi lại thành ra thế này?

Tôi liên tục va phải người đi ngược chiều, mỗi lần như thế tôi lại “xin lỗi” rồi cuống cuống lao đến chỗ Yuji.

Bên ngoài rạp không một bóng người. Bộ phim tiếp theo đã chiếu được một nửa. Lúc này một bầu không khí yên ắng lạ thường bao trùm cả sảnh rạp chiếu.

Tôi trông thấy Yuji ngay.

Thằng bé ngồi một mình giữa cầu thang chính rộng lớn, hai tay ôm hộp cơm trưa đang đặt trên đầu gối, mắt mơ hồ nhìn vào điểm nào đó trước mặt. Cái miệng nhỏ xíu mấp máy như thể đang hát nhưng tôi không nghe thấy gì cả.

“Yuji oi.”

Tôi gọi nhưng Yuji không đáp. Mãi đến lúc tôi lại gần thằng bé mới nhận ra. Mắt thằng bé đỏ hoe, cả má và mũi cũng đỏ. Thằng bé sụt mũi liên tục.

“Bố xin lỗi.” Tôi nói.

“Vâng.” Yuji nói.

Tôi cúi xuống, dùng ngón tay lau những giọt nước mắt vẫn còn đọng trên lông mi của Yuji. Tôi lấy trong quần ra tờ giấy ăn, đưa Yuji xì mũi.

“Xì từng bên một thôi nhé. Xì mạnh quá là đau tai đấy.”

“Vâng.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh con.

“Bố rất xin lỗi.”

“Vâng.”

Tôi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Yuji. Tay thằng bé vẫn ấm và ướt như mọi khi.

“Con lo lắm.”

Mãi rồi thằng bé mới cất giọng nghẹn ngào.

“Con lo Takkun đang ở đâu thì bị mệt, không đi được nữa.”

“Thế hả?”

“Vâng. Con đã chạy đi tìm. Tìm khắp nơi. Nhưng không thấy.”

“Bố xin lỗi.”

Tôi xin lỗi lần nữa.

“Giờ thì tốt rồi!” Yuji nói. “Takkun không sao chứ?”

“Bố không sao. Nhưng bố đã làm một việc rất tệ với Yuji.”

Yuji lắc đầu.

“Con ổn mà. Con chịu được.”

“Ừ, Yuji giỏi lắm.”

“Con, giỏi ạ?”

“Rất giỏi. Giỏi gấp mấy lần bố.”

“Không có đâu.”

Yuji nói.

“Con khóc đấy. Khóc rất nhiều.”

Nước mắt Yuji lại rơi lã chã. Tôi lua tay vào mái tóc màu hổ phách đang ướt đầm mồ hôi của Yuji rồi kéo thằng bé vào ngực mình.

“Bố xin lỗi vì đã làm con khóc.”

Thằng bé cố nén tiếng khóc. Nó dụi đầu vào ngực tôi, thì thào giọng lúng búng.

“Xin Takkun!” thằng bé nói. “Đừng bỏ con một mình. Đừng quên con.”

Chú thích:

(1): BLT là viết tắt của Bacon (thịt lợn muối xông khói), Lettuce (rau diếp) và Tomato (cà chua)

Tôi đã phải trả giá vì khiến Yuji lo lắng. Mặc dù sự trả giá này càng khiến thằng bé lo lắng hơn.

Chuyện là trên đường về, đi được nửa đường thì cơ thể tôi bắt đầu gở chứng.

Yuji, lúc này đã tỉnh trở lại, kể lại cho tôi về bộ phim vừa xem bằng giọng lúc được lúc chẳng. Gió đang thổi xuôi chiều nên hai bố con đạp xe nhẹ tênh như con thuyền no gió.

4. Chương 07 - 08

Chương 07

Khi tôi phát hiện ra thì tình hình đã tồi tệ rồi. Mũi tôi thấy mùi khét lẹt, các đầu ngón tay và ngón chân tê cứng. Người tôi run cầm cập.

Tôi vẫn cố đáp lại lời Yuji. Dù cho nội dung chẳng lọt được vào đầu tôi là mấy. Tôi chịu đựng được chừng năm phút thì đến giới hạn.

“Yuji ơi!” tôi ngắt lời thằng bé.

“Gì ạ?”

“Dừng lại đã.” “Vâng.”

Chúng tôi rẽ vào con đường dân sinh nối từ đường nhựa tới giữa cánh đồng. Tôi ngồi thụp xuống như thể sắp ngất đến nơi.

Năng lượng hết, xăng cũng hết.

Với người bình thường thì hạ đường huyết chỉ là do bị đói, nhưng cơ thể tôi vốn quen phóng đại mọi chuyện nên tình trạng này cũng bị phóng đại theo. Cảm giác tê cứng lan đến tận bả vai và háng. Không thể ngồi được nữa, tôi nằm xuống. Thường ngày, tôi vẫn chú ý ăn đủ năm bữa để không bị thế này. Nhưng hôm nay, do tâm trạng xáo trộn nên tôi quên mất bữa ăn phụ lúc ba giờ.

“Takkun không sao chứ?”

“Ừ, bố chỉ gặp rắc rối chút thôi.”

“Thật à?”

“Yuji này.”

Thằng bé quỳ xuống, ghé sát vào mặt tôi.

“Gì ạ?”

“Trong túi con còn tiền không?”

“Còn ạ. Con chỉ mua bắp rang bơ thôi, vẫn còn tiền.”

“Bố nhờ con một việc nhé.”

“Vâng.”

“Con đạp xe đến cửa hàng tiện dụng nào đó quanh đây, mua cái gì đó về cho bố ăn.”

“Cái gì đó để ăn ạ?”

“Ừ. Bố hết pin rồi. Bố phải thay pin thì mới hoạt động được.”

“Thế ạ?”

“Ừ, con đi được không?”

“Được ạ.”

“VẬY con đi đi.”

“Vâng ạ.”

Yuji đứng lên, dắt xe đạp ra đường nhựa. Khi đã ngồi trên yên xe, Yuji ngoái lại nhìn tôi.

“Takkun ơi.”

“Ồi.”

Mũi Yuji lại đỏ rực lên.

“Takkun sẽ không chết chứ?”

“Không sao. Bố không chết đâu.”

“Thật chứ?”

“Thật.”

Yuji nhìn vào mắt tôi một lúc như muốn kiểm chứng sự thật trong lời nói của tôi. Tôi cố mỉm cười với thằng bé.

“Con đi đây.”

Mũi Yuji mới lên tiếng.

“Ừ, đi giúp bố nhé.”

Yuji nhấn chân đạp xe đi.

“Yuji!”

Nghe tôi gọi, thằng bé phanh kít xe lại.

“Gì ạ?”

“Chắc con biết rồi, nhưng bố nhắc lại là không phải mua pin thật đâu nhé.”

“Thế ạ?”

(Câu “thế ạ?” của thằng bé giống một kiểu phản xạ có điều kiện, thật chẳng nên cố tìm hiểu ẩn ý trong lời nó làm gì. Dù sao thì... cũng chẳng có cách nào.) “Con mua cái gì ăn được ấy. Đồ ngọt là tốt nhất.”

“Vâng.”

“Nếu có thì mua...”

“Dạ?”

“Bánh kẹp kem.”

“Vâng ạ. Takkun thích món đấy mà.”

“Ừ.”

“Con đi đây.”

“Ừ.” Thằng bé nhấn bàn đạp và phóng đi với tốc độ chóng mặt. Tôi hốt hoảng, toan gọi với theo nhưng nhớ ra là thằng bé hơi nghễnh ngãng nên thôi.

“Đừng phóng nhanh thế...”

Tôi nằm xuống.

“Nguy hiểm lắm...”

Điều duy nhất kết nối tôi với thế giới thực tại là cái lạnh của mặt đất dưới lưng và mùi cỏ. Tôi dần rơi vào trạng thái mê man nhưng vẫn không quên cầu nguyện cho Yuji bình yên vô sự.

Hình ảnh Yuji bị ô tô đâm cứ hiện lên trong đầu tôi, mỗi lần như thế, ngực tôi đau thắt lại. Nhịp tim của tôi như đàn chơi đến đoạn reo dây. Đôi lúc có vài nhịp lạ chen vào khiến tôi đau đớn.

“Mio ơi!” tôi thầm gọi trong tim. Không có tiếng trả lời.

“Mio.”

Tôi gọi lại một lần nữa nhưng vẫn không có tiếng trả lời. Tôi thấy buồn vô cùng, dù chẳng hiểu tại sao.

“Takkun?”

Tiếng Yuji làm tôi bừng tỉnh.

“Con mua bánh kẹp kem về rồi đây.”

Thằng bé mồ hôi mồ kê nhễ nhại, vai rung lên vì thở dốc.

“Nhẹ cả người...” Tôi nói.

“Cái gì nhẹ ạ?”

“Không có gì. Từ giờ con không được phóng xe nhanh như thế nữa nhé.”

“Nhưng mà...”

“Thôi được rồi. Cảm ơn con.”

Tôi nhấc nửa người dậy, ăn chiếc bánh kẹp kem thằng bé mua cho. Cái lạnh của bánh kem khiến người tôi run lẩy bẩy. Lẽ ra tôi nên nhờ thằng bé mua đồ ăn nóng, tuy nhiên, tôi im lặng ăn bánh.

Cần phải có thời gian để năng lượng từ cái bánh kem hấp thụ vào cơ thể. Tôi lại nằm ngửa ra nhìn bầu trời. Yuji cũng nằm xuống bên cạnh.

Bầu trời lúc này đã được bao phủ bởi tấm rèm màu chàm. Các ngôi sao thoát ẩn thoát hiện như những chiếc đèn nhỏ sắp hết pin.

“Không sao chứ ạ?” Yuji hỏi.

“Ừ, chút nữa là bố ổn thôi.”

“Vậy sao?”

“Ừ.”

“Xem nào...”

“Sao cơ?”

“Hát sẽ đỡ hơn đây.”

“Tức là sao?”

“Mẹ bảo con thế.”

“Bố không biết.”

“Được rồi.”

“Được rồi là sao?”

“Cái gì mà chả được ạ.”

“Thôi được rồi.”

“Mẹ bảo khi nào thấy sợ hoặc thấy đau thì chỉ cần hát bài này thôi.” “Mẹ bảo thế à?”

“Vâng, mẹ bảo thế.”

“Vậy con dạy cho bố đi.”

Sau đó, thằng bé bắt đầu hát bằng thứ giọng mỏng và trong. Một chú voi

Chơi đùa trên mạng nhện

Vui quá bèn

Gọi thêm chú nữa đến

Hai chú voi

Chơi đùa trên mạng nhện

Vui quá bèn

Gọi thêm chú nữa đến

“Đợi đã.”

“Gi ạ?”

“Bài này có bao nhiêu chú voi?”

“ Bao nhiêu cũng được. Đến khi nào mình thấy khỏe lại thì thôi.”

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh hàng trăm chú voi chen chúc nhau trên một cái mạng nhện khổng lồ. “Không biết mấy chú voi có vui thật không?”

“Vui chứ ạ? Vui thì mới gọi thêm bạn đến chứ?”

Hừm.

“Nào cùng hát nhé. Takkun sẽ thấy khỏe hơn đấy.”

“Được rồi.”

Ba chú voi

Chơi đùa trên mạng nhện

Vui quá bèn

Gọi thêm chú nữa đến

Chúng tôi hát cho đến khi có sáu lăm chú voi mắc trên mạng nhện. Đoạn cuối của bài hát là thế này.

Sáu lăm chú voi

Chơi đùa trên mạng nhện

Muộn quá rồi

Chúng bảo nhau: “về thôi!”

“Takkun thấy khỏe chưa?”

“Ồ?”

“Sao ạ?”

“Con xem này. Bố khỏe lại từ lúc nào rồi.”

“Thật à?” “Ừ.”

“Hay thật đấy.”

“Công nhận.”

“Muộn rồi, bố con mình về nhé?”

“Vâng.”

Trời đã tối, hai bố con dắt xe đạp đi song song. Tiếng ếch kêu râm ran. Hôm nay bọn ếch có gì vui chăng?

“Con muốn gặp mẹ quá,” Yuji nói.

“VẬY À.”

Yuji im lặng một lúc rồi tiếp tục.

“Có phải tại con mà mẹ chết không?”

“Không phải đâu.”

“Thật không?”

“Thật. Sao con lại nghĩ thế?”

“Chẳng sao cả.”

Một lát sau, lần này đến lượt tôi.

“Không phải đâu con.”

“Con biết rồi.”

“Thế thì tốt.”

“Vâng.”

Một ngày nào đó, Yuji sẽ biết sự thật. Bất cứ nơi nào cũng có người thích buồn chuyện. Hiện giờ trông thằng bé có vẻ thờ ơ vậy thôi nhưng nó đang bắt đầu muốn tìm hiểu sự thật. Rất có thể một kẻ tộc mạch nào đó đã nói với thằng bé. Dù sao, Yuji vẫn còn quá nhỏ. Tôi dự định giấu con thêm một thời gian nữa. Nếu có thể, tôi muốn thằng bé chỉ biết sự thật khi đọc cuốn sách này.

Sự thật là, nếu nói “Mio chết là do Yuji” thì không hẳn. Khi kết quả đã có từ trước đó, rất khó xác định được đâu mới là nguyên nhân.

Chương 08

Quả bóng trên vòng quay may rủi đã rơi vào con số mười ba đen đủi. Nhưng vì sao? Không thể giải thích “vì sao” chỉ bằng vài câu nói. Và ngay cả thế giới của chúng ta cũng chẳng khác gì một bàn quay may rủi.

Có một điều chắc chắn, Yuji là một ca sinh khó.

Ngay từ khi mang bầu, Mio đã gặp nhiều vấn đề về sức khỏe, cho đến lúc sinh Yuji, nàng phải tiêm vài mũi vì quá suy nhược, chẳng biết để làm gì. Phương án mổ đẻ như Caesar (1), nghĩa là không phải đẻ tự nhiên mà đứa bé sẽ chui ra qua cái khe do bác sĩ rạch, cũng đã được tính đến. Nhưng cuối cùng, sau ba mươi giờ vật lộn, Yuji đã đến với thế giới bên ngoài qua đường chính thống. Một đứa bé vô cùng khỏe mạnh, nặng những ba cân chín.

Ngược lại, mẹ thằng bé yếu đi rất nhiều. Phần lớn các bộ phận trong cơ thể nàng như cơ quan bài tiết, tiêu hóa, hô hấp... đều không còn hoạt động được như xưa.

Năm năm sau, nàng mới từ biệt tình cầu này. Tận bây giờ tôi vẫn không rõ tình trạng sức khỏe của Mio khi qua đời liệu có liên quan đến việc những bộ phận trong cơ thể nàng bị suy nhược trầm trọng sau khi sinh Yuji hay không. Bởi lẽ, sau khi sinh con một thời gian, nàng đã khỏe mạnh trở lại, vẫn sống cuộc sống bình thường của một người mẹ, người vợ. Do đó không thể nói “Mio chết là do Yuji” được.

Giả sử, đúng là có vấn đề khi nàng sinh thằng bé, nhưng năm năm sau vấn đề ấy mới lấy đi mạng sống của nàng thì cũng không thể quy kết đó là “lỗi của Yuji”.

Thằng bé chẳng làm gì sai cả. Tôi và Mio đã chờ đợi được đón thằng bé đến với thế giới. Lúc chào đời, Yuji còn chưa biết thở, mắt vẫn nhắm nghiền. Thằng bé trong sáng như một bông tuyết chưa chạm xuống mặt đất.

Vì vậy, tuyệt đối không được để Yuji khổ tâm về chuyện mẹ nó.

Chú thích:

(1): Vị anh hùng của La Mã. Có truyền thuyết cho rằng Caesar được ra đời theo phương pháp sinh mổ.

Hôm sau, hai bố con vào rừng như thường lệ.

Xưởng rệu hôm nay vẫn phát ra tiếng rên “gư, gư, ga”. Bầu trời bao phủ bởi một lớp mây dày, xám xịt. Gió từ trong rừng

thổi ra mang theo mùi mưa.

“Trời sắp mưa đấy.”

“Ồ?”

Tôi giảm tốc độ để đi song song với Yuji.

“Bố nghĩ thấy mùi mưa. Có thể trời sẽ mưa.”

Yuji khịt khịt mũi. “Con không biết.”

“Nhanh lên nào.”

Mọi khi hai bố con vẫn đi đường vòng, chạy một quãng kha khá rồi mới tới chỗ nhà máy bỏ hoang, nhưng hôm nay, chúng

tôi chọn đường tắt.

Trong rừng rất tối. Dẽ và bồ đề vươn cành tạo thành vòm lá bên trên. Bên dưới, lá rụng thành lớp, mỗi bước giẫm lên lại nghe

tiếng lép nhép.

Bầy chim không cất tiếng hót. Có lẽ trời u ám quá nên chúng chẳng buồn ca hát.

Im ắng.

Thi thoảng, như thể chợt nhớ ra điều gì, một làn gió thổi tới lay động những ngọn cây, tạo nên những âm thanh lách cách

nghe như tiếng ai ném hạt đậu. Một thân cây đổ nằm chắn ngang đường, lần trước cây này chưa nằm đây. Tôi giúp Yuji

nhấc xe đạp qua.

Đi hết rừng là tới chỗ nhà máy bỏ hoang. Trời càng lúc càng tối.

Tách, giọt mưa đầu tiên sượt qua má, rơi xuống vai.

“Mưa rồi đấy.”

Mưa đổ xuống ào ào. Nền bê tông của nhà máy lũng bóng nước. Một mùi vô cùng quen thuộc xộc thẳng lên mũi. Cả nhà

máy bỏ hoang rộng thê này mà không có nổi một chỗ trú mưa. Biết thế hai bố con ở lại trong rừng còn hơn.

Tôi quyết định quay về đường cũ nên gọi Yuji.

“Về thôi con.”

Nhưng Yuji không nghe tiếng tôi. Trán ướt vì dính nước mưa, thằng bé hơi cúi về phía trước, như thể đang nhìn vào thứ

gì đó, mặt đầy vẻ nghiêm trọng. Thằng bé chau mày, chăm chú quan sát bằng ánh mắt đắm chiêu, già dặn nhiều so với tuổi.

Tôi dõi theo ánh mắt Yuji.

Giữa khung cảnh âm u mờ nước mưa nổi bật một điểm màu sáng nhạt le lói. Điểm này nằm ngay trước cánh cửa có ghi số

#5, nơi bức tường duy nhất còn sót lại. Tôi dùng đầu ngón tay gạt nước mưa đọng trên lông mi, mở to mắt nhìn lại lần nữa.

Ngay lập tức, tôi nhận ra một dáng hình quen thuộc.

Không thể có sự nhầm lẫn ở đây.

Kia chính là Mio.

Nàng đang ngồi thu mình trước cánh cửa, trên người khoác chiếc áo len mỏng màu hoa anh đào. Tôi cúi nhìn Yuji. Thằng bé

cũng ngược lên nhìn tôi. Hai mắt thằng bé mở thao láo, miệng há hốc hình chữ O.

Yuji khe khẽ thì thào, hết như lúc kể cho tôi chuyện bí mật.

“Takkun ơi, nguy rồi.”

Mắt Yuji chớp chớp liên tục.

“Mẹ kia!” Yuji nói. “Mẹ từ tỉnh cầu Lưu Trứ về.”

Hai bố con dè dặt tiến gần Mio. Không phải vì sợ. Không có ông chồng nào lại sợ linh hồn của vợ mình cả. Mà vì tôi có cảm giác

chỉ chút xao động trong không khí cũng đủ xóa đi sự hiện diện của nàng. Yuji chắc cũng nghĩ thế. Vì tôi không thấy thằng bé chạy ào đến ôm Mio ngay.

Hoặc có thể, bản năng đã mách bảo cho Yuji biết, hạnh phúc là thứ mong manh.

Về phần mình, tôi không quên nhìn nhận sự việc theo cách thông thường với con mắt của một người bình thường.

Giả thuyết về một người giống hết Mio.

Đây là một cô gái hoàn toàn xa lạ có ngoại hình giống như chị em sinh đôi với nàng. Hoặc là chị em sinh đôi thật chứ không

phải người lạ.

Nếu là người lạ thì người này giống nàng đến khó tin.

Nếu là chị em sinh đôi thì không có chuyện tôi lại không biết.

Nàng có em gái và em trai nhưng ba chị em lại chẳng giống nhau chút nào. Trong khi tôi, một không hề có chung huyết

thống lại còn giống em trai nàng hơn. Tôi cũng chưa từng nghe chuyện nàng có một cô em sinh đôi bị cấm cung với mặt nạ

trùm kín bao giờ.

Giả thuyết rằng nàng vẫn sống.

Không thể có chuyện đó.

Giả thuyết này nghe có vẻ hấp dẫn, nhưng hơi vô lý.

Nếu nàng còn sống, điều đó có nghĩa tôi đã có mặt vào giây phút lâm chung của một Mio khác, tổ chức đám tang ột

Mio khác, và đến tâm sự của một Mio khác.

Tôi không ngờ ngẩn đến mức ấy.

Tôi cũng nghĩ đến giả thuyết người ngoài hành tinh, giả thuyết người nhân bản, nhưng ông Mulder – tức David Duchovny (*)

– tin mấy giả thuyết đó chứ tôi thì không.

(*): Diễn viên điện ảnh của Mỹ, nổi tiếng với vai mật vụ FBI Mulder trong loạt phim truyền hình X-Files. Tôi nghĩ đến tất cả những điều trên trong lúc chậm rãi tiến lại gần nàng, tuy nhiên, ý chí chiếm trọn tâm trí tôi lúc này là người

con gái trước mặt tôi đây chính là linh hồn của vợ tôi.

Bởi nàng đã nói với tôi.

“Đến mùa mưa, em sẽ quay lại để xem hai bố con sống thế nào.”

Nàng đã giữ lời hứa, quay về gặp hai bố con vào một ngày mưa tháng Sáu.

Khi chỉ còn một chút nữa là chạm được vào nàng thì tôi nhận ra. Bên vành tai phải của nàng có hai nốt ruồi nhỏ xíu. Chiếc

răng khểnh răng muốt thấp thoáng sau đôi môi khép hờ.

Cô gái này không phải là ai đó giống hệt Mio, cũng không phải chị em sinh đôi hay người nhân bản.

Cô chính là Mio.

Nếu cách diễn đạt trên chưa chính xác thì có thể sửa lại thế này. Cô là hiện thân của Mio với đầy đủ tâm hồn, thể xác, thậm

chí có thể có cả kí ức của Mio trước kia. Nếu là linh hồn thì là linh hồn quá thực, với hình hài quá rõ nét, chưa kể còn mang mùi

hương rất thơm nữa.

Mùi tóc thân thương của nàng.

Không thể so sánh mùi hương này với gì khác, chli có thể nói đó là “mùi hương ấy”. Thứ ngôn ngữ thân mật nàng dành riêng

cho tôi.

Thứ ngôn ngữ có một không hai trên thế giới.

Và tôi đang cảm nhận được ngôn ngữ đó.

5. Chương 09 - Kết

Chương 09

Không nhận ra sự có mặt của hai bố con, nàng lơ đãng nhìn những giọt mưa vỡ òa dưới chân. Tôi để ý thấy hai bầu má Mio đầy đặn hơn so với hồi nàng mất. Đây là gương mặt trước khi bệnh tình của nàng xấu đi. Trông nàng rất khỏe mạnh và trẻ trung.

Có gì đó hơi mâu thuẫn.

“Một linh hồn khỏe mạnh”, nghe thật mâu thuẫn, như kiểu “một nhà tài chính hảo tâm” hay “Woody Allen(*) có lối suy nghĩ

tích cực”. Nhưng biết đâu, linh hồn thường trở về hạ giới trong hình hài của thời kỳ hạnh phúc nhất.

Dưới lớp áo len mỏng màu hoa anh đào là chiếc váy liền màu trắng không hoa văn. Nàng được cấp bộ quần áo này ở tình cầu

Lưu Trữ chẳng? Những người sống trên đó đều mặc đồ màu trắng? Tôi biết từ ngày xưa, các linh hồn đã được mặc định là bận đồ trắng, nhưng không lẽ kiểu mốt đó giờ đang quay trở lại?

(*): Đạo diễn, biên kịch, diễn viên nổi tiếng người Mỹ. Ông đã giành được ba giải thưởng Oscar trong số 21 lần được đề cử, tuy nhiên ông chưa từng tham gia lễ trao giải nào.

“Mẹ?”

Quá nôn nóng, Yuji khê gọi, giọng run run.

Bấy giờ Mio mới nhận ra sự có mặt của hai bố con, nàng ngẩng lên. Nàng nhìn hai bố con với ánh mắt bình thản, lãnh đạm.

Nàng chậm chậm nhắm mắt, sau đó lại mở ra, đầu khẽ nghiêng sang một bên.

Từng cử chỉ quá đối đáng yêu và thân thương ấy khiến tôi suýt trào nước mắt. Không nghi ngờ gì, đây chính là vợ tôi, dù

nàng chỉ còn là linh hồn. Đương nhiên, cả sự đáng yêu kia nữa cũng không hề thay đổi.

Tôi nhẹ nhàng chìa tay ra để kiểm chứng sự hiện diện của nàng. Nàng hoảng sợ, vội co người lại.

Có gì đó bất tiện ư? Nàng không được phép để con người chạm vào?

Không thể kiểm chế hành động của bản thân, tôi đặt tay lên vai nàng.

Tôi ngỡ rằng có điều gì đó sẽ xảy ra, nhưng không có gì cả.

Tôi cảm nhận được bờ vai mong manh của nàng dưới tay mình, bờ vai ấy tuy đang bị ướt mưa nhưng vẫn có chút hơi ấm.

Tôi thoáng ngạc nhiên. Giả dụ đây chỉ là cảm giác lạnh lẽo hơn cả cơn mưa tháng Sáu, hoặc thứ tôi nắm trong tay chỉ là giọt

sương màu hoa anh đào chứ không phải bờ vai nàng thì có vẻ còn hợp lý hơn.

Dù là gì đi nữa thì sự thật là nàng đang hiện hữu đây và mùi hương êm dịu tỏa ra từ người nàng khiến trái tim tôi chao đảo.

Yuji cũng rón rén tiến lại gần Mio, dè dặt chìa bàn tay xinh xắn kéo áo nàng. Mio mỉm cười đáp lại Yuji nhưng hai gò má nàng

căng cứng khiến nụ cười trở nên gượng gạo.

Sao thế này?

Cảm giác lạ lẫm này là sao?

Tôi hơi lo, bèn thử gọi tên nàng.

“Mio à?”

Nàng quay sang nhìn tôi, đôi môi mỏng của nàng khê lộ ra, để lộ chiếc răng khểnh lớn.

“Mio?” nàng nói. “Đó là tên tôi ư?”

Giọng nói quen thuộc với âm điệu cao, mỏng và hơi run ở cuối câu.

Ban đầu, tôi muốn òa khóc vì giọng nói quen thuộc ấy, nhưng rồi trước câu hỏi của nàng, tôi ngạc nhiên đến mức nước mắt

không trào ra nổi.

“Sao em lại hỏi vậy?” Tôi nói. “Em không nhớ gì ư?”

“Hả?” Yuji nói.

“Có lẽ vậy.” Mio nói.

“Thế hả?” Tiếng của Yuji.

“Tôi, tôi không nhớ gì cả.”

“Không nhớ gì cả?” Hai tay tôi cứ hươ hươ một cách vô nghĩa. “Không gì cả?”

“Vâng.”

Nàng nhếch mép như thể thất vọng vì vừa rút thăm trượt.

“VẬY CÒN...” nàng hỏi, “Hai người là ai?”

“Là ai?”

Tôi nói với nàng, trong lòng cảm thấy không được thoải mái lắm.

“Anh là chồng em, còn Yuji là con trai em.”

“Đúng thế, CON TRAI,” Yuji nói.

“Không thể nào,” Nàng nói.

“Đúng vậy.”

“Đúng đấy mẹ,” Yuji nói.

“Khoan đã.”

Mio giờ một tay ra như muốn ngăn hai bố con đừng nói nữa, tay còn lại nàng ôm lấy đầu mình.

“Khi tỉnh lại, tôi thấy mình ngồi đây.”

Nàng nhắm mắt, lần hồi lại trí nhớ với vẻ mặt nghiêm trọng.

“Chỉ mười phút trước thôi. Tôi đã cố nhưng không nhớ được gì cả. Đây là đâu, tại sao tôi lại ở đây, tôi là ai mà lại ngồi đây

ngồi thế này?”

Nghe nàng nói, tôi bắt đầu suy nghĩ. Như vậy là nàng rơi xuống dưới này cách đây mười phút. Trong khi đó, toàn bộ kí ức của

nàng vẫn ở lại tinh cầu Lưu Trữ. Nghĩa là nàng cũng quên luôn cả việc mình đang là một linh hồn. (Có lẽ vậy...)

Tóm lại, chuyện này là thế nào?

“Hôm nay tôi đến đây cùng hai người?”

“Phải!” tôi nhanh trí trả lời.

“Sao cơ?” Yuji nói.

Tôi khẽ cấu vào cái gáy mảnh khảnh của Yuji.

Thằng bé im lặng.

“Ba chúng ta đã đến đây. Chủ nhật nào cả nhà cũng đi dạo.”

“Thật vậy à?”

“Thật!” tôi gật đầu.

“Anh và Yuji chạy vào rừng chơi. Khi quay lại thì thấy em như thế này. Chắc em đã bị ngã đập đầu vào đâu đó.”

“Tức là tôi mất trí nhớ vì cú đập đầu đó?”

“Có vẻ như vậy.”

“Thật thế hả?” Yuji hỏi.

Tôi cấu gáy Yuji mạnh hơn nữa.

Thằng bé liền im bật. “Dẫu sao em cứ về nhà với bố con anh đã. Trí nhớ của em sẽ sớm trở lại thôi.”

“Thật vậy ư?”

“Ừ.”

Nàng từ từ đứng dậy. Chiếc váy ướt dính chặt vào đùi, nước mưa chảy tong tỏng dưới gấu váy.

“Ta mau về thôi. Để bị lạnh sẽ cảm mất.”

“Vâng.”

Nàng không biết gì cả có khi lại hay. Như thế, nàng sẽ không phải nhớ đến những kí ức đau buồn.

Tôi nhớ lại câu nói của nàng, “Đến mùa mưa, em sẽ quay lại”, câu nói vào giây phút cuối cùng ấy.

Nàng nói thế này:

“Phải rồi. Em sẽ đến cùng với cơn mưa, sau khi chắc chắn hai bố con sống ổn, em sẽ lại ra đi, trước khi mùa hè đến. Vì em

không chịu được nóng.”

Nếu nàng không nhớ mình đã đến từ đâu thì rất có thể nàng cũng sẽ quên luôn việc phải quay về tinh cầu Lưu Trữ. Và nếu vậy

thì nàng có thể ở lại sống với hai bố con.

Ba chúng tôi gồm tôi, Yuji và nàng.>

Chỉ cần chúng tôi có thể sống cùng nhau thì việc vợ tôi là một linh hồn cũng chẳng có vấn đề gì.

Thật sự chẳng có vấn đề gì.

Mio và Yuji đi cạnh nhau trên đường mòn, tôi dắt xe đạp theo sau. Ban đầu, Yuji có vẻ căng thẳng và rụt rè, nhưng cuối cùng

thằng bé quyết định chìa tay về phía Mio. Mio nắm ngay lấy tay thằng bé. Yuji giật mình, ngẩng lên nhìn Mio. Nàng đáp lại bằng nụ cười dịu dàng. Yuji òa khóc nức nở.

Dễ hiểu thôi. Vì một năm rồi, thằng bé không được chạm vào tay mẹ.

Chương 10

Nàng quay lại, nhìn tôi như muốn hỏi: Thằng bé sao vậy?>

“Sau này em sẽ hiểu,” tôi nói. “Yuji mít ướt lắm.”

Tôi nói trước như vậy để phòng sau này nhờ Yuji lại khóc không đúng lúc.

“Con hơi rối trí tẹo thôi. Vì em không nhớ gì cả.”

“Thật ư?” Yuji hỏi, giọng vẫn nức nở.

Tôi tiếp tục nói, tảng lờ câu hỏi của Yuji.

“Em cứ đối xử nhẹ nhàng với con, đừng suy nghĩ nhiều. Trước giờ em vẫn làm thế.”

Mio gật đầu tỏ ý rằng nàng đã hiểu, nàng đặt tay lên đôi vai mảnh khảnh của Yuji rồi kéo thằng bé lại gần. Cảm nhận được hơi

ấm từ mẹ, Yuji đắm chìm trong cơn say dịu êm của nước mắt.

Thằng bé đã chia tay mẹ một lần rồi. Nếu nó lại phải đối mặt với nỗi đau mất mẹ thêm một lần nữa thì cuộc hội ngộ này ngay

từ đầu đã chẳng có gì vui.

“Trước khi mùa hè đến,” Mio đã nói vậy.

Nếu câu nói ấy là sự thật thì tôi còn rất ít thời gian.

(Phải tranh thủ làm nũng mẹ thật nhiều vào!)

Tôi thì thảo với Yuji lúc này đang gục mặt vào lưng Mio khóc nức nở, tay vẫn túm chặt gấu váy nàng.

Hết chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-se-den-cung-con-mua>